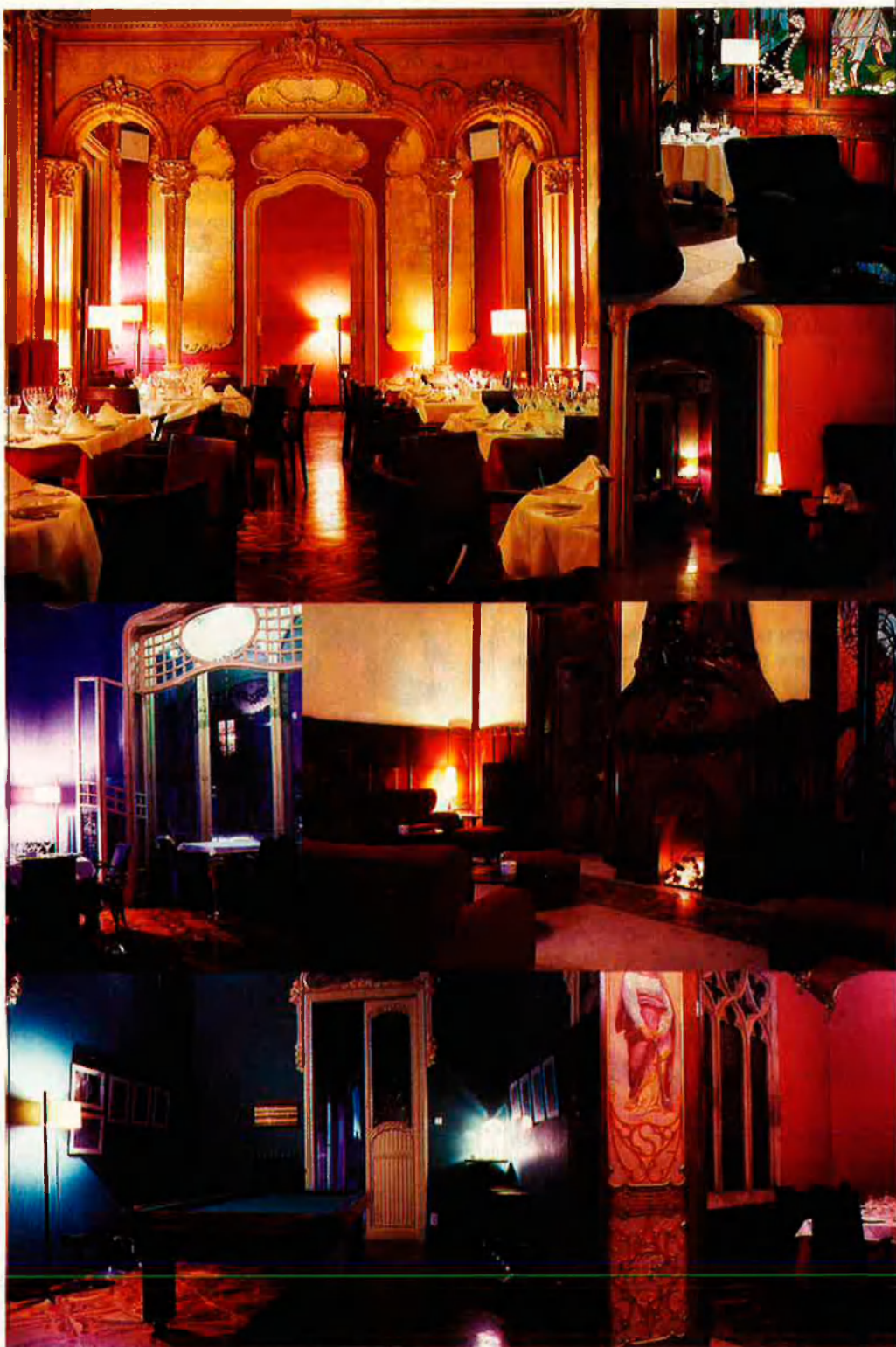

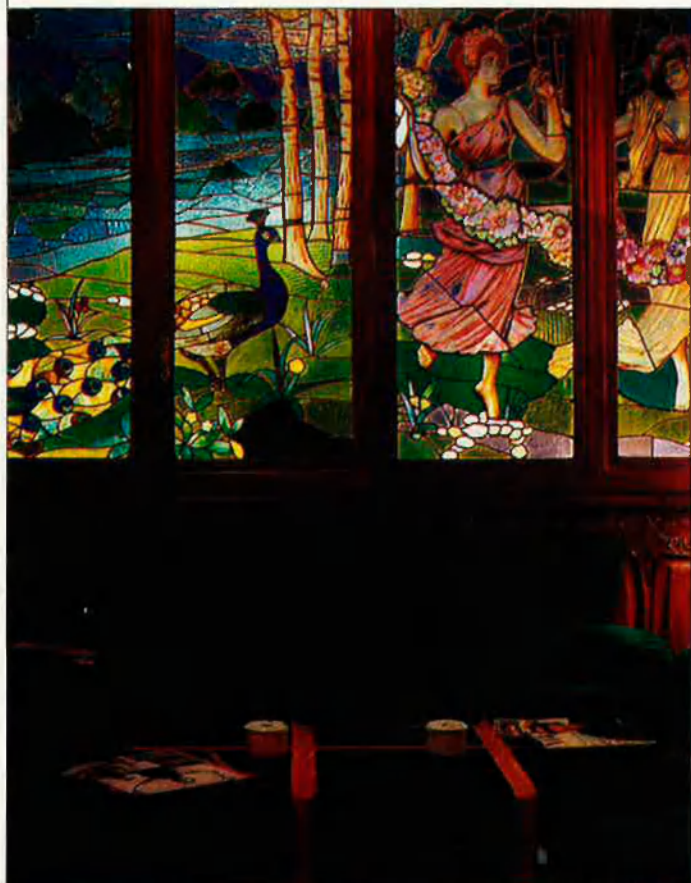
Cercle Comtal: élite sensible

Al número 20 del carrer d'Ausiàs March de Barcelona, hi ha una casa modernista que acull un club social amb el lema: Cultura i Oci. El Cercle Comtal vol ser l'alternativa d'una élite cultural farta d'anar a fer copes i parlar de dones.

El tàndem Juli Capella i Quim Larrea, arquitectes i somniadors de grans projectes, va descobrir la Casa Felip, una joia de principi del modernisme (1901) amagada a la dreta de l'Eixample i desgavellada per un magatzem de papereria. Vuitanta milions de pessetes –sense cap ajuda institucional– va costar restaurar els vitralls de les finestres, refer el mosaic, arrancar la fusta que cobria les parets treballades, o les portes d'alumini, o els llums fluorescents i esborrar les pintades de les columnes de fusta. Capella-Larrea i 46 socis més, entre ells El Tricicle, La Trinca, Mariscal, Edicions B.D, Josep Anton Salgot, pretenen oferir un lloc per a invitar-hi els amics i enlluernar-los amb el local, aparellar una copa, jugar al billar, comentar els articles de *Vogue* o fer un gran sopar que no sobrepassa les 5.000 pessetes.

La Casa Felip va ser idea d'un indiano, el senyor Saladrigas, que la va encarregar a l'arquitecte Telm Fernández i Janot. Saladrigas havia pagat el primer Crist del Pantocràtor del Tibidabo, que va acabar sent material per a construir els canons de la guerra civil. El propietari havia deixat la casa en usdefruit a dues nebes, però els amos eren els salesians, que més tard s'ho vengueren a la papereria, actual propietària del pis. La gent que hi treballava es va dedicar a empastifar parets i a arrancar vidres, catalogats com a peces mestresses del modernisme. D'aquesta destrossa, se'n salvà una vidriera dita de "les tres senyores", que l'Ajuntament va preservar al Museu d'Art Contemporani de Barcelona.

La restauració va durar tres mesos. Hi van treballar vuit persones, no solament entesos, com el Centre del Vidre de Barcelona, sinó gent que estimava el projecte i passava els vespres rasant parets. El pis té dues parts ben diferents: l'una d'estil modernista que era la part de la casa on es feia la vida i l'altra d'estil francès on rebien les visites i pràcticament no hi entrava ni el servei. Ara, les sales d'estil francès són les que serveixen de restaurant, la part modernista s'ha convertit en sales d'esbarjo. El club té cuina pròpia regentada pel xef Antonio Bellés i el maître Francesc Pèrez. Poden organitzar sopars en salons privats de 6 a 80 comensals. Un dels salons era l'antiga capella, amb àngels que volen pel sostre i les parets, un dels quals va desaparèixer durant els dies de la restauració i que ha acabat essent l'anagrama del club.

En aquests moments el Cercle Comtal té 250 socis que paguen 30.000 pessetes l'any. La mitjana d'edat és de 34 anys i les professions, liberals. El club s'alimenta tan sols de la quota dels socis, del servei de bar i restaurant. Amb gairebé un any de vida, hi han fet presentacions de llibres, de pel·lícules (*Tacones lejanos*) conferències, sessions de tango, de karate, d'acudits... Quim Larrea diu que poden tancar l'any amb una certa tranquil·litat econòmica i que mai no demanaran suport a les institucions per a no tenir cap pressió. Es declaren totalment apolítics. La seva filosofia és d'evitar la vulgaritat, fer un refugi per a gent sensible, social i culta, que no parli de les cuixes de la Norma Duval, ni dels pits de silicona de l'Obregon, sinó de les notícies de *La Vanguardia*. Per exemple.

Isabel Olesti

TEATRE
RIALTO

DEL 21 DE FEBRER
AL 15 DE MARÇ 1992

LA QUINTA COLUMNA

D'E. HEMINGWAY

DIRECCIÓ:

A. GARCÍA VALDÉS

PRODUCCIO DEL

CENTRE DRAMÀTIC DE LA GENERALITAT VALENCIANA

CENTRE DRAMÀTIC
GENERALITAT VALENCIANA

I V A E C M

GENERALITAT VALENCIANA
CONSSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIES

AMAL
KOU
Audiò al suport de
CANAL 9 236 12